

havde stemmer til 5 mandater, blev udelukket fra repræsentation i folketinget. Jeg vil ikke tro, at noget sådant kan opretholdes fremover. Næsten alle de talere, der har deltaget i debatten om tysk suverænitæt, har givet stærkt udtryk for forargelse over de 5 pct.s spærreregul i den tyske valglov, der udelukker de danske sydslesvigere fra deltagelse i lovgivningsmagten, og det var velgørende at høre det ærede medlem hr. Hans Schmidt tale imod denne regel. Derimod synes kun de radikale og retsforbundet at være opmærksomme på, at vi her opretholder en lignende spærreregul, der udelukker danske vælgere fra indflydelse på det danske lovgivningsarbejde. Det kan vistnok siges, at vore besvælinger over det, vi kalder overgreb dernedefra, har meget ringe vægt, sålænge vi opretholder den omtalte spærreregul i vor egen lovgivning. Den forargelse, vi alle deler, må kunne overføres til vore egne forhold, således at vi får denne skamplet, som jeg vil kalde det, fjernet fra lovgivningen.

Lige så lidt som i den foregående samling kunne *indenrigs- og boligministeren* tiltræde lovforslaget, om hvilket han ved 1. behandling udtalte: „Det af det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) m. fl. fremsatte forslag til en ændring af folketingsvalgloven er ord til andet identisk med et af det radikale venstre i forrige folketingssamling fremsat forslag. Såvel ved denne lejlighed som under behandlingen af den nye folketingsvalglov i foråret 1953, hvor der fra radikal side blev fremsat ændringsforslag af samme indhold, blev spørgsmålet indgående drøftet, og jeg skal derfor ikke nu knytte mange bemærkninger til det fremsatte lovforslag. Som bekendt blev begge de fremsatte forslag forkastet efter navneopråb, i foråret 1953 med 94 stemmer mod 30, medens 8 medlemmer undlod at stemme, i efteråret 1953 med 121 stemmer mod 27, medens 4 medlemmer undlod at stemme. Man skulle herefter tro, at det høje ting endeligt havde gjort op med dette spørgsmål, og det overrasker mig, at forslaget nu er blevet fremsat påny.

Sidste gang vi her i tinget behandlede spørgsmålet, gav jeg udtryk for den opfattelse, at reglerne om partiernes andel i tillægsmandater ikke bør laves om hvert øjeblik, men forblive uændrede, indtil udviklingen viser, at en regulering er, om ikke nødvendig, så dog rimelig og hensigtsmæssig. Dette synspunkt fastholder jeg stadig, og jeg kan ikke se, at der i det år, der er forløbet, siden vi sidst drøftede spørgsmålet, er indtruffet noget, som gør det naturligt at tage de omhandlede bestemmelser op til revision. Valglovens nuværende bestemmelse om adgangen til tillægsmandater går, såvidt jeg kan se, lige så lidt nu, som da loven blev vedtaget, ud over, hvad hensynet til landets styreform og demokratiets opretholdelse tilsiger.

Når retsforbundet specielt har henvist til den slesvig-holstenske valglov, hvis 5 pct.s klausul har forhindret Sydslesvigsk Vælgerforening i at blive repræsenteret i landdagen i Kiel, skal jeg heroverfor indskrænke mig til at konstatere, at bestemmelsen i den danske